

14634

B.T.

3/3-1936

„TRÆKORSENE“

En mærkelig Film med Hoved og Hale.

En god Instruktør bør aldrig tage et Emne, han een Gang har behandlet, op paany, thi hvis han virkelig er en god Instruktør, har han i sin første Film givet alt, og ingen kan give alt to Gange. „Trækorsene“ af den fortrinlige franske Instruktør Raymond Bernard bekræfter dette. Den Talefilm, som i Gaar vist, har bevaret den stumme Films ubeldige Egenskaber, men ingen af dens gode.

Den Opgave, Stoffet stiller, kunde løses paa to Maader:

Enten ved at give en sandfærdig Skildring af Soldatens Liv, vise, hvordan Mennesket i ham langsomt gaar til Grunde, Personligheden sløffes, og hvorledes den sjældige Mekanisering Dag for Dag skrider frem. Denne strengt kunstneriske Løsning er Raymond Bernard gaaet uden

Pierre Blanchard.

om. Hans Film giver os intet Indtryk af, hvad moderne Krig egentlig er, nemlig en usentimental og nøgtern Fabrikdrift i stor Stil, hvor Soldaterne indgaar som uendeligt smaa Dele i et gigantisk Maskineri.

Eller ved at tilrettelægge Stoffet som en bred folkelig Film, visende Soldatens umenneskelige Tilværelse paa Baggrund af de Tilbageblevnes sorgløse Leven videre. Raymond Bernard har gjort et Tilføj i denne Retning ved hist og her at indflette nogle Visioner og nogle Dialog-Stumper, som dog føles uvedkommende og kun utilstrækkeligt fortæller om de Baand, Krigen senderrev. Sandheden er, at man ikke interesserer sig det fjerneste for de Mennesker, Filmen handler om.

Raymond Bernard har i Stedet for et „Enten—eller“ forsøgt et „Baade—og“. Resultatet er blevet en Film med Hoved og Hale, men uden Krop.

Hvad Iscenesættelsen angaar, gaar der gennem hele Filmen en hul og falsk Tone, lige fra Begyndelsesbilledet, hvor Rekrutterne foran Indskrivningskontoret trænger paa for at komme først til Fronten — til Slutningsscenen, hvor den døde Pierre Blanchard ganske umotiveret afleverer en længere lyrisk Svada... i Stumfilmen en Scene af monumental Skønhed, fordi den var stum.

Ogsaa Milieuskildringen er usand. Skulde man tro Instruktøren, har Soldaterne i Krigen tilbragt en væsentlig Del af deres Tid med at synge Viser og sige Brandere.

En Ting maa man indrømme Raymond Bernard, nemlig hans fremragende Evner som Bataljemaler, men ogsaa af det gode kan man faa for meget. Naar man over Hundreder af Meter kun set og hører Kanontorden, Eksplosioner og Trommeslid, bliver det ensformigt. Den dygtige Orkesterleder bruger Stortrommen med Maadehold.

Om denne Film under de nuværende Forhold i Frankrig kan have en Misjon i dens Hjemland er muligt. Herhjemme har den ikke Bud til nogen. Hvem tænker vel paa Krigen 1914—1918? Det er den næste Krig, Sindene er optaget af.

CARL TH. DREYER

Køb Humør for Pengene

Anmeldelse Side 6.